

Szerkesztő- és kiadó-hivatal: Budapest IV. himz-utca és kalap-utca sarkán 1. szám.

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Hirdetések és nyiltterek felvételnek szabály szerint a kiadó hivatalban: Budapest IV. himz-utca és kalap-utca sarkán 1. sz.

A második ülészek. Majdnem kilenc hónapot őrölt el az idők halmozával ez a bevégzett ülészek.

lágos, más részről nagyon fontos. Mert igazolja azt, hogy Tisza Kálmán kormánya nem a nemzeti közérdeletben, nem is valódi tehetségek nem nagyravágásában,

eltávozott. Eltávozott először azért, mert a korona parancsolta s másodsor azért, mert már nem érezte jól magát ebben a kormányban.

előbb vagy utóbb sirással is válhat. Ha a munkások közös megegyezéssel, vállaltat összetartással, kivánják sorsuk javítását kieszközölni, nem úgy nekik is mint általában minden emberi törekvésnek a szervezkedés, kellő vezérelt és kellő képviseltetésnek a természetes utjuk?

hű párti sajtóban aggodalmakat keltett, mert a felhivatalos részről most először vallják be, hogy Taaffe grófnak ilyen szándékai vannak.

A harmadik elemet képezik a szegődvényesek. Ezek volt balközépiek és volt deákpártiak vegyesen. Ezek napidíjat, meghízást, kiküldetést, hivatali, javadalmat, ellátást, alaminzást, tartást várják és követelnek a kormánytól — de ezért aztán meg is tesznek a kormányt, ők tehát az országban, ezek sokan vannak, ők tehát az országban sokba kerülnek.

Legtöbbsébe sem tartunk attól hogy bennünket szocialista elvek és rokonszenvek gyantájával illethessenek. Sőt minden szocialista kérdéstől eltekintve is, a budapesti asztalosoknak és szűnetelt segédjeiknek tisztán méltányossági kérdésében sem foglalunk semmi egyoldalú pártállást.

Budapest, június 21. Bécsben — smint a B. C. értesül — holnap is holnapután közös miniszteri tanácskozások fognak tartatni, melyekre Tisza Kálmán miniszterelnök, gróf Szapáry Gyula pénzügyminiszter és Országgyűlési elnök is megvárják.

Horvát „testvéreinkről” egy bécsi lap zagrabi táviratában a következő szép dolgokat olvassuk: A horvát hár Budapestre utazott, hogy a „nyelv kényszer”-re vonatkozó rendelet miatt támadt differenciákat tárgyalja.

Budapest, 1880, június 18. Igen tisztelt szerkesztő úr! Olvastam becses lapjának mai vezércikkét nem akarok nagy fenekét keríteni, hanem beleugrom mindjárt a medias rém.

„Nagyon sokszor.” — Elbeszélés. — Irta: Szépfaludi F. Ferencz. III. (Folytatás.)

levő szép asszonyra, ki hozzá oly hű, hogy még gondolatban sem vett elenne, nem tudta. Szemében tűz lángolt, veret felkoraesolta a megmagyarázhatatlan indulat, mely egy perc alatt hatalmába ejtette.

vette magát körül s nem mulasztott el épenséggel semmit, hogy életét a legnagyobb melegezéssel töltesse el.

észerenni, hogy a fiatal fogalmazó igen csinos is igen eszes ember is, kinek hajlamát megnyernie nem ellenkeznek szíve érzelmeivel.

— Csak akkor, ha nagysád parancsolja! — Ne nevezzen folyóirat „nagysád”-nak... — Nincs jogom másképp nevezni? — Önnök nincs joga? Hát akkor kinek van?

